

SLADKÝ ŽIVOT

Jackie Ashendenová
Vzpomínka
na Karibik

JACKIE ASHENDENOVÁ

VZPOMÍNKA
NA KARIBIK

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku budete mít možnost „svázat volné konce“ příběhů. Hned čtyři z šesti románů, které si budete moci přečíst, totiž uzavírají (aspoň prozatím!) osudy hrdinů, o nichž jste si již mohla v mých knihách číst v minulých měsících, ba i letech!

V Romanci na Dunaji od Michelle Smartové se objevují stejní hrdinové jako v knize nazvané Zlatý střevíček, která vyšla v říjnu minulého roku.

Příběh pojmenovaný Stalo se při zásnubách, který napsala Abby Greenová, navazuje na povídku Všechny vůně Madridu, jež vyšla minulý měsíc.

V květnu a v srpnu minulého roku jste se ve vyprávěních Pippy Roscoeové (Dvě noci v Buenos Aires a Tajemství irské krásy) mohla dozvědět něco o trojici majitelů dostihové stáje Winners' Circle. Její příběh je tento měsíc završen knihou s názvem Jezdec dává šachmat. A aby toho nebylo málo, zmínění jsou zde i hrdinové knihy Královnou podruhé, která vyšla v listopadu 2019.

A konečně Vášnivá řecká noc (snad Vás v těch chladných nocích únorových aspoň trochu zahřeje) od Caitlin Crewsové završuje osudy hrdinů z knih Benátský aristokrat z října minulého roku a Dívka v červeném, s níž jste se do temného lesa mohla vypravit minulý měsíc...

Že už jste na všechny ty příběhy pozapomněla a musíte si je napřed připomenout? Tak honem do toho! Únor je přece na čtení ideální měsíc.

Tak ať se Vám dobře čte!

*S láskou
Váš Harlequin*

Jackie Ashendenová

**VZPOMÍNKA
NA KARIBIK**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Demanding His Hidden Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Jackie Ashenden
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5672-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5673-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5674-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Enzo Cardinali neměl večírky nijak zvlášť v oblibě. Podle něj představovaly jen záminku, aby mohli lidé marnit čas povídáním o malichernostech, nezřízeně přitom pili a dělali hlouposti.

Neměl v oblibě malichernosti ani hlouposti.

Postával v rohu okázalého salonu v domě Henryho St. George, a díval se, jak se dokonale oblečení lidé smějí, vychloubají a vykládají si nesmysly. Popíjel skotskou ze sklenky, kterou v ruce svíral už hodinu, celý netrpělivý a docela podrážděný.

Připadalo mu, že večírek, na nějž byl pozván, trvá už snad celou věčnost a měl toho akorát dost. Měl toho dost už ve chvíli, kdy přijel.

Nesnášel, když musel na cokoli čekat, a jelikož ostatní lidé nekráčeli tak rychle, jak by se mu zamlouvalo, měl pocit, že celý večer pořád jen na něco čeká. A byl z toho pořádně mrzutý.

Jeho bratr Dante mu častokrát říkával, že se potřebuje naučit trochu trpělivosti, Enzo však netušil, proč by měl něco takového dělat. Nenarodil se, aby se staral, zda je ostatním lidem příjemně, a pokud s ním nedokážou udržet krok, je to jen a pouze jejich problém.

Měl tu obchodní záležitost, kvůli níž do Anglie přicestoval, přenechat Dantemu, ale na poslední chvíli

se rozhodl, že je to příliš důležité, než aby to nechal na svém bezstarostném bratrovi. A tak je tady. Na večírku v St. Georgeově okázalém domě hluboko v kraji Cotswolds.

St. George byl bohatý průmyslník s nadingy kapsami a oblibou ve starosvětských večírcích, během nichž uzavíral většinu obchodů. Enzo nebyl z takového přístupu zrovna nadšený, snažil se to ale vydržet, protože St. George zároveň vlastnil ostrov u pobřeží Neapole, na který si Enzo brousil zuby.

Prozatím pro něj byl večírek úspěšný, už starého pána skoro přemluvil, aby mu ostrov prodal, a teď už jen potřeboval obchod uzavřít.

Akorát že se St. George vzpíral – proč, to Enzo nevěděl a ani mu na tom nijak zvlášť nezáleželo. Důležité pro něj bylo jen to, že jestli chce ještě o víkendu dohodu uzavřít, musí čekat a chovat se mile, což mu nebylo vlastní.

Na protější straně místnosti St. George skláněl bělovlasou hlavu k mladé ženě. Bylo zřejmé, že jako hostitel je velmi oblíbený. Vědělo se, že mnoho členů představitelů londýnské obchodní elity touží získat pozvánku na některý z jeho opulentních večírků.

Enzo si neklidně přešlápl. *Dio*, tenhle večer nemá konce. Čekal na příležitost, aby si St. George odchytil a představil mu svou poslední nabídku, muž však byl v jednom kuse obklopený lidmi.

Dante svého bratra Enza varoval, aby se choval slušně, ale Dante taky může jít k čertu.

Enzo chtěl jen ostrov Svatá Isola. Velmi se podobá ostrovu Svatá Marie, maličkému království v Jaderském moři, které bývalo kdysi Enzovým domovem, než se jeho otec král příliš zhlédl ve své moci. To se parlamentu nelíbilo, a proto se rozhodl, že země měla ve svém čele panovníka příliš dlouho, vyhlásil

republiku a zdvořile vyzval členy královské rodiny k odchodu. Nadobro.

Rod Cardinaliových se usadil na pevninské Itálii, v Miláně, avšak to město se pro Enza nikdy nestalo domovem. Bylo mu teprve patnáct let, když musel opustit svou domovinu na Svaté Marii, a od té doby si připadal bez střechy nad hlavou.

Kdysi býval dědicem království. Nyní neměl vůbec nic.

Tedy až na developerskou společnost v hodnotě mnoha miliard dolarů, ale to není totéž.

Chtěl domov. A jelikož už se nemohl vrátit na místo, které kdysi bývalo jeho domovem, potřeboval si najít a vybudovat jiný domov.

Hosté procházeli salonem a jejich smích a hlasy mu drnkaly na nervy. Pomalu mu docházela trpělivost.

St. George ještě stále hovořil s tou ženou a Enzo se rozhodl, že pokud s ní nedomluví do dvou minut, půjde tam a bez ohledu na etiketu učiní St. Georgeovi svoji nabídku. Na radu svého bratra nehodlal dál hledět.

Už nebyl tím patnáctiletým chlapcem bez domova, jenž se schovával v bytě v Miláně. Je ředitelem multimiliardové nadnárodní společnosti s pobočkami po celém světě. Sice se mu neklaní jeho vlastní země, stal se však aspoň králem obchodního světa.

Dveře na protější straně místnosti se náhle otevřely, což Enza upoutalo. Dovnitř nakouklo malé dítě a vytřeštěnými očima se rozhlédlo po sálu.

Enzo se zamračil. Co dělá tak malé dítě v tuhle hodinu vzhůru? Bylo už skoro jedenáct v noci.

Dítě – malý chlapec – vešlo do místnosti a nejistě se rozhlédlo. Hošík měl na sobě modré pyžamo a černé vlasy mu trčely do všech stran. Byl mu zvláště povědomý, ačkoli Enzo netušil proč.

Určitě to musí být St. Georgeův syn, kterého si udělal na stará kolena, jelikož St. George nedávno oslavil šedesátku. Před necelými pěti lety se oženil s ženou o polovinu let mladší než on sám a její těhotenství oznámené krátce po svatbě vzbudilo menší rozruch.

Ne že by si Enzo liboval v klevetách a sám netušil, proč si na tuto informaci právě teď vzpomněl.

Ale stejně. Na tom chlapci mu připadalo něco zvláštního.

Dítě udělalo ještě několik kroků a nepřestávalo kulit oči. Měly neobvyklou barvu. Zlatou. Jako nově ražené mince.

Enzo tu barvu moc dobře znal. Moc lidí s takovou barvou očí na světě není, ne s tak jasnou a sytou zlatou. Po pravdě znal jen dva: svého otce a sebe. Zlaté oči byly pro rodinu Cardinaliových charakteristické a ve Svaté Marii byly považované za znak královské krve.

Zvláštní, že i tohle dítě mělo zlaté oči. Zajímavá náhoda.

Dveře se opět otevřely a tentokrát se v nich objevila žena.

Nebyla oděná podle nejnovějších luxusních trendů jako ostatní hosté, na sobě měla jen jednoduché džínasy a volné tmavě modré triko. Vlasy měla na temeni smotané do rozčuchaného drdolu, rudé jako oheň na pozadí soumravné oblohy.

Ta žena mu byla hluboce povědomá.

Vlasy měla rozhozené po jeho hrudi, pod dlaněmi cítil její hedvábný župan, když si ji k sobě přitáhl ještě blíže. Župan rudý jako ústa, jež líbal...

Žena se rozhlédla po místnosti a on se tak na ni mohl konečně pořádně zadívat. Vysoké čelo, ostrý nos, špičatá, odhodlaná brada. Pihy na stejně ostrých

lícních kostech. Pihy, na které si v záři tropického slunce stěžovala. Pihy, jež měla jako zlatý prach poseté po plných křivkách prsou. Každou z těch pih políbil...

Ne. To není možné.

Ještě jednou se rozhlédla a pak, stejně nevyhnutelně jako východ slunce, se její pohled střetl s jeho. Oči měla jako bouřkové mraky, ledově, čistě šedé. Ta barva prozrazovala, jaká vášeň v ní hoří.

Vášeň, kterou si vychutnával tolikrát, že by to ani nespočítal.

Vášeň, kterou do té doby ani potom nepoznal.

Vášeň, která jako popel v krbu vychladla ráno poté, kdy se probudil ve vile a zjistil, že je pryč.

Před pěti lety, na ostrově v Karibiku, v novém resortu, jenž patří jeho bratrovi, poznal ženu.

Ženu s rudými vlasy a obličejem i tělem posetým pihami, která mu obrátila život vzhůru nohama. Která v něm probudila hlad, jaký od té doby nedokázal utišit.

Jež ho přiměla být jen na několik dní zapomenout na tu neutuchající bolest v srdci, smutek po tom, co ztratil.

A která ho bez rozloučení opustila.

Když ho spatřila, vytřeštila oči šokem, a on pochopil, že to je opravdu ona. Vášnivá zrzka, s níž před pěti lety prožil dvoudenní román.

Snažil se na ni zapomenout. *Dio*, dokonce sám sebe přesvědčil, že na ni vskutku zapomněl.

Když však na něj hleděla těma obrovskýmá šedýma očima a on znovu pocítil ten náhlý hlad, musel si přiznat, že si jen sám sobě něco nalhával.

Nezapomněl. Ne na vášeň, jež ho s ní stravovala, ani na pocit klidu a míru, jež se ho v jejím náručí zmocnil.

Ani na vztek, který se v něm zvedl o dva dny později, kdy se probudil o samotě. V prázdné posteli.

A ten vztek se mu vrátil. Zasáhl ho tak tvrdě, až skoro nemohl dýchat.

Pět let o ní jen snil. Pět let se probouzel s erekcí a zmítaný touhou po něčem, co si za peníze koupit nemohl.

Touhou po něčem, co mu mohla dát jen ona.

Nehledal ji, na to byl příliš pyšný. Namlouval si, že ta žena je jako každá jiná, to však byla lež, což si sám moc dobře uvědomoval.

A teď je tu, o celé roky později, tisíce kilometrů od toho tropického ostrova, na němž se poznali, a zírá na něj, jako by ji jeho přítomnost omráčila stejně jako Enza ta její. Jako by ho tu vůbec nečekala.

Co tu děláš? Kde celé ty roky byla?

Už se k ní chystal vykročit, když se ten chlapecek náhle otočil a vyhrkl: „Mami.“ Rozběhl se k ní a objal ji kolem nohou.

Enzo ztuhl.

Mami.

Ta žena – představila se mu jako Summer – položila chlapci ruku na hlavu, avšak kouřově šedé oči dál upírala na Enza. Jako by od něj nedokázala odtrhnout zrak.

Kolem nohou ji objímalo St. Georgovo dítě. St. Georgovo dítě ji oslovovalo „mami“. Což znamená...

Je to St. Georgeova manželka.

Jeho šok zesílil, šířil se mu po celém těle.

Mělo by mu být jedno, kdo ta žena je. Nemělo by to pro něj nic znamenat. Nemělo by mu na tom vůbec záležet, zvláště ne po takové době.

Stejně původně nechtěl Dantův rezort navštívit. Tehdy zrovna přišel o možnost koupit Svatou Isolu,

kteřou mu jiný zájemce vyfoukl přímo pod nosem, a to poslední, po čem v tu chvíli toužil, bylo vyřešit za Danta problém s vedením jeho rezortu.

Jeho bratr se tomu však kvůli jiným závazkům věnovat nemohl a Enzo byl příliš zvyklý mít všechno pod palcem, že nechtěl tu záležitost dát na starost někomu jinému.

To místo začal nenávidět, sotva vystoupil z letadla. Dusný tropický vzduch a sytě modrá obloha ho zneklidňovaly. Připomínaly mu zem, z níž pochází, a domov, na nějž nedokázal zapomenout.

Stál pod palmami, poslouchal vedoucího rezortu, který mu vypočítával všechny aktuální problémy, s nimiž se podnik potýkal, pod na míru šitým oblekem se strašlivě potil a ručně šité kožené polobotky měl plné písku. Nemohl se dočkat, až se vrátí domů.

A pak ji spatřil, tu bledou ženu s dokonalými křivkami a v sytě rudých bikinách, které jí ladily s vlasy barvy ohně. Mířila právě k bazénu, s ručníkem hozeným kolem ramen a v ruce si nesla knihu. Když ho mījela, střelila po něm pohledem. Měla tělo dívek z plakátů z padesátých let a ústa stvořená k hříchů. Když se jejich oči střetly, pousmála se. A její úsměv ho chytil za srdce.

Protože lidé se mu obvykle do očí nedívají – na to se ho příliš bojí. Ona se mu však do očí zahleděla. Po pravdě spatřoval v jejím pohledu náznak pobavení, jako by v něm neviděla mrazivě chladného mocného generálního ředitele jako všichni ostatní. Nemilosrdného krále světa obchodu, v nějž se vypracoval.

Spíš jako by místo toho viděla muže, kterým pod tou nemilosrdnou maskou je.

Jindy dokonale padnoucí kalhoty mu byly náhle o dobrá dvě čísla menší.

Bez váhání rozhovor s ředitelem hotelu ukončil a vydal se za ženou k bazénu.

Už ležela na lehátku, a když k ní došel, chladně si ho přes okraj své knihy změřila.

Její oči moc dlouho chladné nezůstaly.

Vzduch mezi nimi jiskřil napětím a o hodinu později se s ní už ocitl v ložnici a jeho oblek ležel na jedné hromadě s jejími bikinami.

Poprvé se jí zmocnil u zdi, rychle, vášnivě a zoufale. Sténala a lapala po dechu. Nohy si omotala kolem jeho pasu a přijala ho do sebe. Oči jí hořely touhou. Dívala se na něj, jako by nikoho jako on nikdy předtím nepotkala. A to ho vzrušovalo víc než co jiného.

Prožili spolu dva dny. Dva dny, během nichž se jí dotýkal a ochutnával každý centimetr její kůže. Dva dny, kdy ji držel v náruči a sdílel s ní to, co nikdy s nikým jiným. Dal jí nahlédnout do toho koutu své duše, jež nikomu do té doby neukázal.

A napadlo ho, že se možná spletl, když věřil, že domov je určité místo. Možná že domovem může být i člověk.

Dokud ho beze slova neopustila.

Ne, nemělo by mu na tom záležet. Na *ní* by mu nemělo záležet.

„Matildo?“ St. George domluvil s ženou, s níž dosud něco probíral, a při pohledu na tu ženu se mu v ostře řezaném obličejí usadil zmatený výraz. „Děje se něco?“

A zrzka – jeho Summer – od Enza konečně odtrhla zrak a pohlédla na St. George. „N-ne,“ vykoktala zastřeným hlasem, jež si Enzo moc dobře pamatoval.

Ten hlas jí ochraptěl, když do ní vstoupil. Když si ústy vychutnával to sladké místo mezi jejími stehny. Když vzal do dlaní její plná ňadra a pod prsty cítil její hedvábnou pokožku.

„Simon se probudil a vstal z postele.“ Zvedla si malého chlapce do náruče. „Asi se sem omylem zatoulal.“

Matilda. Jmenuje se Matilda. A je manželkou St. George.

Enzo stál jako přimražený a sledoval, jak k ní St. George došel, sklonil se k chlapci, kterého nesla na rukou, a něco mu zašeptal. Hošík se otočil ke svému otci, avšak na vteřinu se zadíval přes St. Georgeovo rameno a upřel svůj sytě zlatý pohled na Enza.

A Enzo v tu chvíli pochopil.

Matilda St. Georgeová je Summer, dívka, již poznal na tropickém ostrově a vzpomínky na ni ho pronásledovaly po pět dlouhých, osamělých let.

A existuje jen jediné vysvětlení, proč má to dítě oči takové barvy.

Enzo sevřel sklenku v ruce tak pevně, až mu zběly klouby.

Chlapec není St. Georgeův.

Ten chlapec je *Enzův* syn.

DRUHÁ KAPITOLA

Matilda pevně Simona držela, zatímco s ním Henry tiše promlouval, a srdce jí bušilo tak rychle a tak hlasitě, až neslyšela nic jiného.

Udělala chybu. Udělala *strašlivou* chybu.

Myslela si, jak není chytrá, když se Enzovi celý víkend vyhýbala – vyrážela na celodenní výlety a večery trávila se Simonem v horních patrech domu, kam neměli hosté přístup.

Zbýval jen dnešní večer a mohla by si gratulovat, jak jí to všechno krásně vyšlo. Simon šel brzy spát a i ona si lehla do postele a s miskou zmrzliny sledovala film.

Zapomněla na všechny kromě jediného hosta, je- muž se potřebovala za každou cenu vyhnout.

A pak se Simon probudil a, protože má rád společnost, vyrazil do salonu, odkud se linuly hlasy, zvuky a hudba, jimž nedokázal odolat.

Vyrazila za svým synem a zprvu si muže v rohu místnosti ani nevšimla. Až když vešla dál, ucítla to podivné napětí, jež ji náhle polechtalo po kůži.

Strašlivě povědomí napětí.

A tak se zastavila. A rozhlédla. Stál tam, u pohovky. Byl tak nepřehlédnutelný, až se sama sobě divila, že si ho nevšimla hned.

Byl vysoký, mohutný a sálala z něj mocná energie,

na niž si moc dobře pamatovala. Energie tvořená ne-trpělivostí, neklidem a žárem.

Na sobě měl dokonalý, na míru střižený tmavě šedý oblek a krátké, inkoustově černé vlasy mu zdůrazňovaly aristokratické lícní kosti a silnou, ostrou čelist, dlouhý nos a smyslná ústa. Měl překrásný, přitažlivý obličej. Nezapomenutelný obličej divokého dravce.

Nejvíce ze všeho jí však uchvátily jeho oči. Při pohledu do nich se nedokázala ani pohnout.

Měly sytou žlutou barvu jako rozžhavené zlato. Zářily jako slunce nad tropickým ostrovem, kde se tehdy před lety setkali, a sálaly stejně spalujícím hor-kem.

Zachvěla se a oheň, jež v ní kdysi vychladl, nyní náhle znovu vzplál. Bezmocně na něj opět pohlédla, jen aby si mohla být jistá, že je to opravdu on. Jako by jí reakce vlastního těla jako důkaz nestačila.

Tentokrát však svou pozornost nevěnoval jí. Díval se na Simona. Zadoufala, že si Enzo nevšimne chlapcových očí, avšak pak ní opět zvedl zrak.

A v jeho zorničkách spatřila zběsilý vztek.

Ví to.

Henry stále mluvil, Matilda ho však už dávno neposlouchala. Nejradši by vzala nohy na ramena. Myslela jen na to, jak se ze salonu co nejrychleji dostat, jak utéct před mužem, jehož pohled na sobě stále cítila.

Před mužem, s nímž strávila dva omamné dny.

Před mužem, od něhož bez rozloučení odešla.

Před mužem, který s ní zplodil chlapce, jehož právě držela v náruči.

Cítila chlad i žár zároveň a maličko se jí motala hlava. Nejradši by se okamžitě odvrátila od Henryho a utekla z místnosti. Nechtěla však způsobit rozruch,